

Grožnja.

Šimnu oče niso dali novcev, da bi mu bilo moči iti na somenj. „Raje doma ostani in delaj; denarja nemam na preostajanje, da bi ga ti trosil po svetu,“ rekli mu so.

Te besede silno razkačijo jeznaritega Šimna. Očetu daje najgršve psovke, premetáva stole, loputa z vrati a zraven se roti, preklinja in grozi, da se bode ustrelil.

Vedno še jezno godrnjajoč obstane v hišnih vratih. Vaški lovec, stanujoč Šimnovej hiši nasproti, obišče ga s puško na rami ter ga prijazno s seboj na lov povabi, rekoč: „Po večkrat si užé dejal, da bi rad streljal, ker še nikdar nisi, hajdi danes z menoj!“

Šimen vesel sprejme ponudbo. Med pogovori o navadnih rečeh dospéta v gozd. Blagodejni hlad, dehteč od jelševja, ohladi Šimnu kri. Kar ga naglo ustavi lovec, s prstom pokazavši na veverico, čepečo na drevesu tik debla. Podá mu puško, rekoč: „Ob muhi dobro poméri na žival, nájni petelina in — ustrelí.“

Počasno prime Šimen za puško. Podržavši jo v roci, pravi: „Ali kaj hudo strese?“

„Skoraj nič,“ odvrne mu lovec, „kar sproži, če ne, uide veverica.“

„Pa puška bi se znala raznesti,“ reče Šimen obotavljajoč se.

„Brez strahú bodi,“ daje mu lovec pogum.

Šimen drži puško. Zdaj jo poméri, zdaj jo zopet opustí. Roka mu se trese, srce mu močno bije.

Nato pravi, od sramote povesevši oči v tla: „Ne bom streljal, ne. Ná ti puško!“

Tu vzame lovec puško. Pogleda továrišu bistro v okó ter mu reče: „Šimen, pred kratkim si se grozil, da ustrelíš samega sebe, a zdaj se bojiš izprožiti puško, pomérjeno na ono skočno živalico. Roka se ti trese, ko puškino kopito upiraš ob ramo. Kaj bi še le bilo, da se železna cevka tišči tvojih prsi? Tvoja kletev in gróžnja pač nema družega naména, nego da ž njo jeziš očeta, žališ mater in sebi grdiš lice pred svetom. Lehko spoznaš, kako neosnovano, nepodprto in nepremišljeno je vse tvoje govoričenje in grožénje, kadar ti od jeze vré kri po žilah. S tacim védenjem in govorenjem samega sebe smesiš in grdiš ter se nepriljubljenega delaš Bogú in ljudém.“

Jos. Gradččan.

—*—

Pomazana suknjica.

Tinčku so oče na somnji kupili dvoje krtač. „To bodeš imel, da si snažiš in likaš ž njo obúvalo; óno da si izprašivaš obleko,“ dejali so oče prišedši iz mesta. A Tinček jih ni ubogal. S krtačo, ki so mu jo kupili za snaženje obleke, prepogostoma si je likal črevlje, ker so se rajše posvetili, nego li, da bi jih drgnil s črevljaríco.

Prišel je dan, ko je imel Tinče iti k birmi. Oče so v ta namen nalašč kupili pri mestnem prodajalcu lepe, belkaste tkanine. Taka obleka se je našemu Tinčku kaj lepo podajala.